

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/179/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117213686
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7117213686.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a členov senátu JUDr. Ladislava Duditša a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu Q. A., H.. XX.X.XXXX, C. N. E., R. X, zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom v Hlohovci, Železničná 4/A proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 37Csp/113/2017 -117 zo dňa 30.10.2017 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku I. a III. a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

a. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.865,21 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.865,21 eura od 24.5.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

b. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

c. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu, ktorou žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú odôvodnil tým, že žalovaný uzavrel so žalobcom zmluvy o revolvingových úveroch č. zmluvy XXXXXXXXXXXX, Č.. T. XXXXXXXXXXXX B. Č.. T. XXXXXXXXXXXX, tri boli uzatvorené v rovnaký deň, t.j. 13.2.2015, za rovnakých podmienok (s rovnakou výškou istiny). Žalobca poukázal na konkrétne absencie povinných náležitostí zmlúv o revolvingových úveroch a neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v týchto zmluvách, preto nie sú v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z.

3. Vykonaným dokazovaním má súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikli zmluvné záväzkové vzťahy na základe zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, v zmysle ktorých žalovaný poskytol žalobcovi úverový rámec vo výške 3 x 1.500,- eur s výškami mesačných splátok v sume 3 x 47,17 eura a s dobou splácania 42 mesiacov. Žalobca sa teda zaviazal vrátiť žalovanému sumu vo výške 3 x 2.131,14 eura, t.j. 6.393,42 eura, ročná úroková sadzba 17,68%. Poplatok za poskytnutie úverov bol vo výške 3 x 150,- eur. K týmto zmluvám ich účastníci uzavreli dohody o poskytnutí služby Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, na základe ktorých sa žalobca zaviazal platiť poskytovateľovi odplatu vo výške 2,57% zo sumy 1.350,- eur, t.j. 34,70 eura mesačne za každú jednu dohodu. Splátka úverov spolu so splátkami podľa dohôd o poskytnutí služby bola vo výške 3 x po 81,87 eura mesačne. V ten istý deň ako uzavreté

zmluvy o revolvingových úveroch boli uzavreté aj dohody o poskytovaní služieb Č.. XXXXXXXXXXXX T. M.B. XX.X.XXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX a hoci boli uzavreté na samostatných listinách ako samostatné právne úkony, mali tiež povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotné zmluvy o revolvingovom úvere. Prvoinštančný súd považoval dojednanie dohôd o poskytovaní služby Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, na základe ktorých sa žalobca zaviazal platiť poskytovateľovi (žalovanému) odplatu vo výške 2,57% zo sumy 1.350,- eur, t.j. 34,70 eura mesačne, čím (žalovaný) nekalo navýšil mesačnú splátku každého jedného úveru zo sumy 47,17 eura na sumu 81,87 eura, za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda za absolútne neplatné v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný ako veriteľ neuviedol v zmluvách o revolvingových úveroch Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX všetky podstatné náležitosti predpokladané v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy a to napr. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, resp. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v dôsledku čoho súd považuje predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov (ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015). Keďže podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015, t. j. v čase uzavretia úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v zmysle ust. § 11 ods. 1 cit. zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Pokiaľ žalovaný v súvislosti so skúmaním náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 1 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. poukázal na závery Súdneho dvora EÚ (tretej komory) vyslovené v rozsudku zo dňa 09. novembra 2016 vo veci Home Credit Slovakia a.s. v. E. C., 42/15, ktorý konštatoval, že Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Rovnako aj Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Prvoinštančný súd následne právne uzavrel, že je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom č. 129/2010 Z.z. To však neznamená, že sa automaticky uplatní Smernica. V takom prípade súd totiž skúma, či môže Smernici priznať priamy účinok, a ak jej priamy účinok poskytnúť nemôže, tak či jej môže priznať nepriamy účinok (teda vykladať zákon eurokonformne), alebo či jej takýto nepriamy účinok priznať nemôže. V prípadoch, kedy vnútroštátne súdy rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zák. č. 129/2010 Z.z., resp. Smernice, sa bude jednať o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Vzhľadom na explicitné znenie zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by súd vyložil toto ustanovenie eurokonformne (v zmysle Rozsudku C 42/15) tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, vnútroštátne právo by nahradil Smernicou (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok je vylúčený. V prípade nepriameho účinku Smernice by výklad vnútroštátneho práva v zmysle Smernice bol contra legem. Na základe vyššie uvedeného výkladu mal prvoinštančný súd za to (bez ohľadu na ďalšie žalobcom namietané dôvody bezúročnosti, bezpoplatkovosti a neplatnosti poskytnutého úveru), že pre nesplnenie náležitosti vyžadovanej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1, § 488 a § 489 Občianskeho zákonníka mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalovaný preukázateľne a nesporne poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 4.050,- eur titulom zmlúv o revolvingových úveroch

Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX T. M. XX.X.XXXX, ktoré úvery súd z vyššie uvedeného dôvodu považoval za bezúročné a bez poplatkov (ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015). Na strane žalobcu ide o prípad plnenia bez právneho dôvodu, ktoré je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Dôsledkom takéhoto plnenia je obohatenie, obsahom ktorého je získanie určitej majetkovej hodnoty subjektom, ktorému bolo plnené. Z hľadiska hmotno-právneho je žalovaný v právnom vzťahu bezdôvodného obohatenia nositeľom povinnosti (o uloženie ktorej žalobca žiada), preto je v prejednávanej veci pasívne legitimovaný. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, keďže získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, pričom toto obohatenie musí vydať žalobcovi. Výška bezdôvodného obohatenia spočíva v rozdieli medzi poskytnutými peňažnými prostriedkami zo strany žalovaného (4.050,- eur) a vrátenými peňažnými prostriedkami zo strany žalobcu (6.915,21 eura). Prvoinštančný súd preto žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.865,21 eura (predmet bezdôvodného obohatenia) spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.865,21 eura od 24.5.2017 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti ohľadne požadovaných úrokov z omeškania od 3.2.2017 do 23.5.2017 žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko žalobca mal vo veci neúspech v nepatrnej časti, priznal mu nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

5. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vecne nesprávne posúdil aj po právnej stránke.

6. V dôvodoch odvolania poukázal na Nález Ústavného súdu SR III.ÚS/341/2007 s akcentom na 4 základné výkladové metódy právnej normy, jazykovú, logickú systematickú a teleologickú. V súvislostiach s výkladom právnej normy § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom nevidí žalovaný žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Dané údaje by už mal spotrebiteľ priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti, či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka aby už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarca je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písm. i) smernice. Žalovaný zároveň poukázal na paradox, aby názor Súdneho dvora EÚ vyslovený v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 niektoré ústavné orgány akceptovali a iné rozhodovali tak, ako keby ani vyslovený nebol. Národná banka Slovenska k rozpisovaniu splátky (a teda aj vo vzťahu k situácii, ako je pri zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX B. Č. XXXXXXXXXXXX) uvádza, že nie je potrebným a zároveň iný ústavný orgán (v tomto prípade súd prvej inštancie) uvádza, že potrebný je. Takýto prístup je popretím princípov právnej istoty a predvídateľnosti rozhodovania kompetentných orgánov. Žalovaný tvrdí, že záver prvoinštančného súdu o bezúročnosti úveru je založený na nesprávnom výklade zákona.

7. Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. V dôvodoch vyjadrenia zdôraznil, že v rozhodovacej praxi súdov sa jednoznačne presadil názor, že v zmluve musí byť uvedené rozdelenie splátok, resp. započítanie splátky na istinu, úrok a poplatky, pričom rozhodnutia súdov boli potvrdzovaná aj Najvyšším súdom. Na uvedenom nič nemení ani znenie smernice, nakoľko táto sa neuplatňuje horizontálne a nepriamy účinok smernice, teda eurokonformný výklad zákon však nie je absolútny a takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Podrobne to vysvetlil aj súd prvej inštancie v bodoch 31 až 40 odôvodnenia rozhodnutia. Vyššie uvedený záver nemôže zmeniť ani rozhodnutie Súdneho

dvora EÚ vo veci C-42/15, na ktorý opakovane poukazuje aj žalovaný, nakoľko SD EÚ vyložil iba znenie smernice a nie zákona. Smernici podľa žalobcu nie je možné priznať nepriamy účinok ani ju vykladať eurokonformne, nakoľko by takýto výklad pôsobil contra legem, teda v rozpore s požiadavkou právnej istoty. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.01.2018, sp.zn. 15Co/247/2017, rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 30.01.2018 sp.zn. 11Co/250/2017, rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 28.12.2017 sp.zn. 27Co/262/2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08.11.2017, sp.zn. 5Co/233/2017. Odlišné stanovisko Národnej banky Slovenska na predmetnú otázku je podľa názoru žalobcu narušením princípu právnej istoty. Zároveň žalobca zdôraznil, že v skutočnosti žalovaný poskytol úver nižší ako bol uvedený v zmluve a takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu.

8. Preto navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil trovy odvolacieho konania.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie ani pre zmenu rozsudku v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.865,21 eura s príslušenstvom s úrokmi z omeškania a súvisiaceho výroku o trovách konania.

10. Súd prvej inštancie považoval žalovaným poskytnuté úvery za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluvách absentujú náležitosti vyžadované v zákonom ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) považoval úver za bezúročný a bez poplatkov.

11. Vychádzajúc z tohto záveru, odvolací súd skúmal dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie určil úverové zmluvy za bezúročné a bez poplatkov a dospel k záveru, že v tejto časti súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil, ak ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.03.2015, t.j. v čase uzavretia úverových zmlúv nevyložil eurokonformne vychádzajúc zo Smernice 2008/48/ES.

12. Pokiaľ ide o eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, riešením tejto otázky sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 (a následne aj 3 Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018).

13. Z vyššie citovaných rozhodnutí vyplýva, že zákon 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

14. Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda

bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe k ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., toto ustanovenie neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018).

15. Odvolací súd uvádza, že len z dôvodov, ktoré uviedol okresný súd z hľadiska výkladu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nie je možné vyvodiť, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Krajský súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, z ktorého vyplýva, že všeobecné súdy taký výklad v ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý zodpovedá tomu, aby z úverovej zmluvy mohol spotrebiteľ poznať deň splatnosti každej splátky úveru a údaje o počte a frekvencii splátok, aby z hľadiska predpísaných náležitostí (najmä RPMN, výška nákladov) mal možnosť pri uzavretí zmluvy spotrebiteľ skutočne posúdiť rozsah svojho záväzku. Okresný súd záver o tom, že úver je bez úrokov založil iba na nevyčíslení výšky istiny a úroku v tej ktorej splátke úveru.

16. Pretože ďalšie dôvody uvedené v žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, pre ktoré mal byť úver bezúročný a bez poplatkov, ktoré tvrdil žalobca v procesnom útok, súd prvej inštancie neskúmal, odvolací súd zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku v spojení s výrokom o trovách konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

17. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0. (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).